

De diumenge en diumenge

Romà Casanova, bisbe de Vic

El temps va transcorrent de setmana en setmana. Aquest ritme prové de la cultura jueva, la qual donava sentit al temps amb el ritme de set dies, en els quals un, el darrer, era el *Shabat*, el dia del descans, dedicat al Senyor. Els cristians, amb la força que brolla de la resurrecció de Jesucrist, en el primer dia de la setmana, van entendre que aquest havia de ser el dia del Senyor. Per això, el primer dia de setmana prengué el nom de *dies dominica* (dia del Senyor), que en la nostra llengua prengué el nom de «diumenge», seguint l'arrel llatina. Per als cristians, doncs, el temps no és un simple passar, sinó que és ple de sentit per la Pasqua de nostre Senyor Jesucrist. En Jesús ressuscitat ha començat el món renovat. Ja no caiem en el destí cec que arriba inexorablement a la mort, com a mur infranquejable, sinó que tenim la certesa que l'Amor ha vençut la mort.

El diumenge, abans de ser un precepte, és un regal de Déu

Entrar en la dinàmica del temps renovat per la Pasqua significa celebrar cada diumenge l'esdeveniment de la nostra salvació: Crist mort i ressuscitat. Per això, l'Església, sempre mare, ens ofereix en aquest dia la celebració dominical com un do, amb la certesa que «*sine dominica non possumus*» (sense el diumenge no som res). Certament el diumenge, abans de ser un precepte, és un regal de Déu; i per això l'Església ens recorda que és un precepte, per protegir-lo i perquè cap fill no es perdi la riquesa de vida que en aquest dia de la setmana el Senyor ens ofereix.

El diumenge té una gran riquesa, però aquesta riquesa té un centre: l'assemblea eucarística. Ho expresso amb paraules del sant pare Francesc: «De diumenge

en diumenge, la Paraula del Ressuscitat il·lumina la nostra existència volent realitzar en nosaltres allò per a què ha estat enviada (cf. Is 55, 10-11). De diumenge en diumenge la comunió en el Cos i la Sang de Crist vol fer també de la nostra vida un sacrifici agradable al Pare, en la comunió fraterna que es transforma en compartir, acollir, servir. De diumenge en diumenge, la força del Pa partit ens sosté en l'anunci de l'Evangeli, en el qual es manifesta l'autenticitat de la nostra celebració» (*Desiderio desideravi*, 65).

Adonem-nos bé del do que se'ns ofereix diumenge rere diumenge. No penséssim pas que som nosaltres els qui fem el diumenge i la missa en el seu centre, sinó que és el diumenge i l'Eucaristia dominical que ens fan a nosaltres. Si no vivim el diumenge, amb l'Eucaristia al centre, els cristians som com un cos sense ànima ni cor.

